

ČERVEN

Od: Charlie

Komu: Molly

Odesláno: 15.června 2008, 12:05 PST

Předmět: Ve tvém pokoji

Ahoj Molly,

jmenuju se Charlie a přes léto budu bydlet ve vašem domě. Přesněji řečeno, ve tvém pokoji.

Ale píšu hlavně proto, že se asi před deseti minutami na parapetu objevil tvůj kocour a od té doby nepřestal mňoukat. Nechce jít dovnitř ani se napít nebo tak něco, tak mě napadlo, že ty budeš nejspíš vědět, oč jde. Třeba jen vyvádí, protože jsi pryč. Bylo by super, kdybys měla nějaký tip, co s ním. Díky. Doufám, že se vám líbí náš dům (pokud jste tam už dorazili).

Charlie

Od: Molly

Komu: Charlie

Odesláno: 15.června 2008, 9:00 MST

Předmět: Re: Ve tvém pokoji

Ahoj Charlie!

OMG! Na kocoura jsem úplně zapoměla! Doufám, že tě nebudil celou noc. Není vlastně můj – patří jednomu staršímu pánovi u nás v ulici, ale většinu času tráví venku a snaží se přilákat pozornost naivků, jako jsem já. Takže ke mně chodí často. Můžeš mu dát třeba kousek sýra, aby přestal mňoukat... To ho vždycky uklidní a nic jiného zřejmě nejl. A neboj se, jestli třeba nesnášíš kočky – on je úplně neškodný. Nevím, jak se doopravdy jmenuje, takže mu říkám Syreček (nic moc originálního, já vím) a on na to slyší, ale mám ten dojem, že by slyšel na cokoli, pokud to znamená, že ho podrbeš na bradě (a dáš mu sýr). Nejspíš taky odejde, když zavřeš okno, ale to nemůžu slíbit, protože já ho vždycky pouštím dovnitř. Snad ti to pomůže!

Molly

Vyhodíte své sny do vzduchu jak papírového draka a vůbec netušíte, co se snese na zem, nový život, nový přítel, nová láska.

Anaïs Ninová

Molly Hillová zavřela oči a zhluboka se nadechla, aby zadržela vzlyky.

„Potřebuješ kapesník?“ zašeptala Celeste a sáhla do kabelky.

Molly zavrtěla hlavou. Slíbila si, že nebude plakat, ani kdyby se jí bůhvíjak chtělo. Musí se radovat kvůli nevěstě a vlastní pocity potlačit. Ale nešlo to. Vždyť tahle svatba znamená, že se i jí úplně změní život. U oltáře stojí její matka a slibuje „V dobrém i zlém“ a říká „Ano“.

Jakmile rabín prohlásil pár za muže a ženu, Rina se natáhla a stiskla Molly ruku, jenže bylo pozdě. Slzy vyhrkly. Celeste ji popadla za druhou ruku a naklonila se blíž.

Laura si původně přála, aby její dcera stála vedle ní pod svatebním baldachýnem, jenže Molly by rozhodně nedovedla skrývat své pocity před celou místností. Mnohem bezpečnější bylo sedět v první řadě s nejlepšími kamarádkami po boku.

Nechtěla by zničit jeden z nejdůležitějších okamžiků v matčině životě. Kromě toho neměla důvod k rozčilování. Od otcovy smrti uběhlo skoro deset let a Laura zapřísáhle odmítala s někým randit, dokud před šesti měsíci nepotkala Rona. Zasvětila život Molly, takže se zdálo jen spravedlivé, že nyní dostala druhou šanci v lásce.

A co na tom, že se všechno seběhlo tak rychle, že Ron je světoběžník a ochránce životního prostředí středního věku, který se nikdy neoženil a byl to ten poslední člověk, s kým by se podle Mollyina názoru měla její matka dát dohromady? Kdo je, aby ji soudila, když sama zůstane doma už jen rok a pak odejde na vysokou?

Jenže teď, když se k nim Ron nastěhoval natrvalo, začal jí rok připadat jako věčnost.

Když její maminka a Ron procházeli kolem uličkou, Molly se vzchopila a vykouzčila ten nejšťastnější úsměv, jakého byla schopna. Jakmile ji minuli, protlačila se chumlem hostů, kteří se chystali novomanželům poblahopřát, a vyběhla na prázdnou terasu s výhledem na Tichý oceán. Už si ani nevzpomínala, kdy naposledy viděla vodu. Bydleli jen asi pětadvacet kilometrů od oceánu, avšak v losangeleském provozu jí to připadalo dobrých sto padesát. Stejně nebyla žádná plážová dívka.

„Na, vem si,“ pobídla ji Celeste, která se tu zjevila, a podávala Molly sklenku šampaňského.

„To je dobrý,“ odmítla Molly pití. „Vážně.“

„Nevěřím ti, ovšem tohle by rozhodně nemělo přijít nazmar,“ prohlásila Celeste a upila.

„Jsem na tebe pyšná,“ ozvala se Rina a upřeně hleděla na vodní panoráma. „Vím, jak je to pro tebe těžký, a je fakt úžasný, že to nedáváš před mámou najevo, ale před náma se nemusíš přemáhat.“

Molly se mohla vždycky spolehnout na to, že Celeste jí vylepší náladu a Rina řekne tu správnou věc, aby se necítila tak sama. „Nevím, co bych si bez vás počala, holky,“ přiznala a obě objala. „Musíte mi slíbit, že mě letos v létě zabavíte. Nevím, kolik novomanželského cukrování vydržím.“

„No vás tedy bude fakt těžký zabavit, slečno, mám naplánováno deset let dopředu,“ poškádlila ji Celeste a šfouchla do ní.

„Není to se mnou přece tak zlý! Copak ty se mě nezastaneš?“ bránila se Molly a hledala podporu u Riny.

„Podle mě je to super,“ uznala Rina. „Víš, co chceš, a jdeš si za tím.“

„Přesně tak, soustředím se na svůj cíl,“ zdůraznila Molly směrem

k Celeste. „Jen počkej – až budu slavná návrhářka, ještě budeš žebrot, abych ti dávala šaty zadarmo.“

„No ale sem tam uhnout z vytyčený cesty taky není na škodu,“ namítla Celeste, právě když se na terase objevili Ron a Laura a vzápětí ostatní svatebčané. „U tvý mámy to mělo úspěch.“

Celeste se to snadno řeklo. Byla ten typ, co se vrhá do všeho po hlavě, aniž by se napřed podívala, kam dopadne a jaké to bude mít následky. Molly se domnívala, že to dělá kvůli otci. Když Celeste bylo pět, opustil ji a její matku, a od té doby se ukazoval jen občas. Celestino impulzivní chování zřejmě souviselo se snahou nějak upoutat jeho pozornost.

Molly také ztratila tátu, jenže to bylo něco jiného. Věděla, že otec se nikdy nevrátí. Neměla v životě zmatek – a nemusela se dožadovat ničí pozornosti.

Jakmile se všichni vypořádali se šampaňským a předkrmem, zacinkal Ron na skleničku, aby utišil dav. Molly pozorovala, jak se hosté usmívají s očima upřenýma na šťastný pár, a začínala mít nepříjemný pocit, že se blíží něco strašného. Jenže po pravdě řečeno ona svým pocitům obvykle nevěřila.

Protože se stále nemohla smířit s nevlastním otcem a tím vším okolo, vytrhla Celeste z ruky skleničku. Třebaže se na ni obtiskla Celestina rtěnka a navíc byla napůl prázdná. V té chvíli se z Molly stala dojížděčka napůl prázdných skleniček.

„Rád bych vám poděkoval, že jste v tento výjimečný den s námi,“ spustil Ron. „Jak všichni víte, mám dost důvodů k oslavě. Ani ve snu mě nenapadlo, že bych mohl potkat tak krásnou a úžasnou ženu, jako je Laura. Ale mám i jiný důvod k radosti. Jmenuje se Molly. Vždycky jsem si přál mít dceru a jsem moc šťastný, že Molly mám. A tak, abychom zahájili náš rodinný život, pojedete s námi na svatební cestu!“

„Cože?“ vykřikla Molly hlasitěji, než chtěla, a ne právě důstojně. Žaludek měla až v krku.

„Přesně tak,“ potvrdila její matka. „Pojedeme na prázdniny do Boulderu v Coloradu. Překvapení! Bude to taková výměna!“

Charlie Richards se naposledy opřel do pedálů. Zahnul za roh, zbytek cesty ke svému domovu sjížděl bez šlapání a zesílil zvuk na iPodu naplno. Jeho rodiče šleli, že poslouchá na kole muziku, a tak ji měl obvykle puštěnou jen tiše, aby slyšel dopravní hluk, ale ve známé, klidné, stromy lemované ulici se tím neřídil. Z okolních kopců a poklidného předměstí Boulderu vyzařovala jakási majestátnost, která si přímo říkala o pořádný chór. Kromě toho tady znal každou příjezdovou cestu, dveře i křižovatku jako své boty a mohl by klidně jet poslepu. Občas to ostatně dělal – zavřel oči – když se naskytl ta správná chvíle.

Léto bylo jeho oblíbené roční období. Nejvíc lidí sice zaplavovalo Boulder a okolí v zimních měsících s lyžemi a snowboardy, což se Charliemu také líbilo, ale skutečné kouzlo nastávalo v létě, když se ukázala skrytá krása krajiny.

Charlie vplul na příjezdovou cestu a dojel po ní do garáže. Zvedl bicykl nad ramena a zavěsil ho na prázdný hák vedle řady dalších kol. Laikovi by všechna připadala stejná, ale Charlie věděl, že každé slouží k jinému účelu: širší pneumatiky do nerovného terénu, užší pneumatiky a lehčí rám pro vysokou rychlost a tak dále. Na sousední zdi se pohupovalo několik dámských kol, včetně dvou úplně stejných růžových kol dětské velikosti.

Vzadu, napůl schované za krabicemi, přezimovalo vybavení na lyže a snowboard a čekalo na příští sních.

Charlie pomaloučku otevřel dveře do domu, aby nenadělal hluk. Vyjel si hned po škole a objevil novou stezku, z čehož plynulo, že se skoro o hodinu zpozdil na večeri. Z kuchyně slyšel hlasy, ale potřeboval vyběhnout nahoru a převléknout se, než si ho někdo všimne. Schytl by to ještě víc, kdyby se u stolu objevil takhle zablácený.

„Charlie, jsi to ty?“ ozval se ženský hlas.

Trhl sebou. Načapali ho. „Hned jsem tam,“ odpověděl ze scho-diště. „Jen si musím umýt ruce.“

„To můžeš i tady.“